

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 599/2017
29.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милинка Јовановића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Зајечару 14К 263/14 од 24.03.2017. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж2 40/17 од 20.04.2017. године, у седници већа одржаној 29.06.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милинка Јовановића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Зајечару 14К 263/14 од 24.03.2017. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж2 40/17 од 20.04.2017. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Зајечару 14К 263/14 од 24.03.2017. године, одбијен је као неоснован предлог браниоца окривљене АА, адвоката Милинка Јовановића за утврђивање наступања застарелости кривичног гоњења окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, по приватној тужби приватног тужиоца ББ од 06.05.2014. године.

Решењем Вишег суда у Зајечару 4Кж2 40/17 од 20.04.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Милинка Јовановића, изјављена против решења Основног суда у Зајечару 14К 263/14 од 24.03.2017. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Милинко Јовановић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијана решења и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или их преиначи и у смислу члана 503. став 1. у вези члана 338. став 1. тачка 2) ЗКП одбије приватну кривичну тужбу против окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови побијаним решењима учинили повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. У вези тога, у захтеву се наводи да је приватном кривичном тужбом окривљеној стављено на терет да је дана 03.04.2014. године, извршила кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, а да је последња процесна радња ради гоњења окривљене, од стране суда предузета 19.02.2015. године, када је против исте одређен притвор, па како према ставу браниоца, две године након тога није предузета ниједна процесна радња ради гоњења окривљене која би прекинула ток застарелости, то исти сматра да је сходно члану 103. тачка 7. КЗ дана 19.02.2017. године, наступила застарелост кривичног гоњења.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац у захтеву указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер у конкретном случају није наступила застарелост кривичног гоњења.

За кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика прописана је новчана казна од 20 до 100 дневних износа, или новчана казна од 40.000,00 до 200.000,00 динара, те сходно одредби члана 103. тачка 7) КЗ за ово кривично дело релативна застарелост кривичног гоњења наступа када протекне две године од извршења кривичног дела, а апсолутна застарелост наступа, сходно одредби члана 104. став 6. КЗ, кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Из списка предмета произилази да је приватном кривичном тужбом приватног тужиоца ББ од 06.05.2014. године, окривљеној стављено на терет да је дана 03.04.2014. године, извршила кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, затим да је након тога Основни суд у Зајечару решењем Кв 82/15 од 19.02.2015. године, на основу члана 211. став 1. тачка 1) ЗКП према окривљеној одредио притвор. Надаље, из списка предмета произилази да је решењем Основног суда у Зајечару Кв 163/16 од 18.04.2016. године, одбијен као неоснован, предлог окривљене АА од 14.04.2016. године, да се према истој укине притвор одређен решењем тог суда Кв 82/15 од 19.02.2015. године, те да су након тога донета побијана решења против којих је бранилац поднео захтев за заштиту законитости.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају ток застаревања кривичног гоњења прекинут је најпре дана 06.05.2014. године, када је поднета приватна кривична тужба против окривљене, а затим и решењем Основног суда у Зајечару

Кв 82/15 од 19.02.2015. године, којим је према окривљеној одређен притвор, те потом и решењем Основног суда у Зајечару Кв 163/16 од 18.04.2016. године, којим је одбијен као неоснован, предлог окривљене АА од 14.04.2016. године, да се према истој укине притвор. Дакле, од дана када је поднета приватна кривична тужба против окривљене (око месец дана након извршења кривичног дела које јој је стављено на терет), па затим између појединих процесних радњи предузетих од стране овлашћених процесних субјеката, као и од последње процесне радње предузете од стране суда (решење Основног суда у Зајечару Кв 163/16 од 18.04.2016. године) није протекао законом прописани рок из члана 103. тачка 7) КЗ, а то је рок од две године, јер се сходно члану 104. став 3. КЗ ток застарелости прекида сваком процесном радњом која се предузима ради гоњења учиниоца због учињеног кривичног дела, а сваким прекидом застарелост почиње поново да тече како је то прописано у ставу 5. члана 104. КЗ, па суд није учинио повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић